

Најава да би Расим Љајић у оквиру своје странке био први међу политичарима који би изнео свој став о Косову у склопу унутарсрпског дијалога делује помало дегутантно. Он са своје стране треба да буде пробни балон, јер би његов предлог у ствари био предлог Александра Вучића који треба да испита и осети реакцију јавног мњења.

Иначе, унутарсрпски дијалог је обична политичка лакрдија председника Републике који жели да своје обавезе о предаји Косова и Метохије, као услова за његов долазак на власт од стране Запада, буду и наше обавезе. Он хоће да његови дугови буду и наши дугови, а да његова издаја када је у питању Косово и Метохија буде заједничка издаја свих нас.

Чудно је да је Расим Љајић прихватио једну такву незахвалну дужност, имајући у виду да је у питању најважније српско национално питање. Расим Љајић ужива доста солидан углед међу Србима на Косову и Метохији али му не припада као Бошњаку да он буде тај који ће први да изнесе своје политичке ставове о судбини јужне српске покрајине. Некада је у изјашњавању, када је у питању националност, постојала рубрика „Србин муслиманске вере“, па да се Расим можда тако декларише онда не би било спорно његово мишљење о Косову и Метохији.

Али оно што је много горе, јесу помало шарлатански наступи српског министра спољних послова Ивице Дачића. Иако у резолуцији СБ УН 1244 пише да је Косово и Метохија део државе Србије, иако у Уставу Републике Србије пише да је јужна српска покрајина њен неотуђиви део Ивица Дачић се дели, разграничава, манастирима додељује екстериторијални статус, и шта све не. Али оно што генералише став Срба по питању Косова и Метохије најбоље је описао отац убијеног 12-огодишњег дечака из Гораждевца Пантелије Дакића који у присуству истог Ивице Дачића неприкосновено каже, да би за њега лично у животу гора ствар од убиства његовог сина била да Србија призна независно Косово, макар и крње. Необјашњиво је како Ивица Дачић Гораждевац код Пећи мисли да подели са Албанцима а да гроб Пантелије Дакића не остане у туђој држави.

